

Petőcz András

Utazás

Azt mondd, elutazol, végleg, itt hagysz mindent, mondd, mert elegend van, mindenből, eddig még belső emigráció, de most már ennek is vége, nincs hova, befelé, menekülni, mert nincsenek kiutak, befelé sincsenek már kiutak, csak valami csend van, valami moccanatlan sűrű és nyomasztó csend, na, most akkor utazom, mondd, megemeled a kalapod, kicsit színpadias a mozdulat, kilépsz a bejárati ajtón, azt gondolom, ez nem kijárati ajtó, tessék visszajönni szépen, kilépsz az ajtón, valami szélvihar ragad el, valami szélzuhatag áramlik be a lakásba, szörnyű idő, suttogom, magam elé, persze, ezt már nem hallod, valami mélységben lebegsz, nézem, a légörvény magába szív, majd tovaépít,

kicsit furcsa a kalapod a szélben, mondom, ahogy nézek utánad, nézem, hogy minden változik, alakul körülöttem, sokáig bámulom a lassanként üressé lett levegőreget, nincs kijárat, ahol elmenekülhetsz, és bejárat sincsen, hogy visszatérj, mondom, magamban persze, aztán csak tesztek-veszek a konyhában, egyedül, elmosom az edényeket, utánad is maradt jócskán, perfekt aggregényt játszom, bezárva a négy fal közé, vagy mondjuk így, bezárva falaim közé, hálószoba, nappali, másik hálószoba, fürdőszoba, konyha, felmérem távlataimat, este villanyt gyűjtök, még mindig szeretem a fényt, nem tudok a teljesen sötét falaim között békésen elaludni, nem, nem, nem ---

A harmadik nap

A harmadik napon érted meg, hogy..., mondd, és nem folytatod, mert minek is folytatnád, mindenki megüresedett tekintettel nézi maga körül a megüresedett világot, a szétesett mindennapokat, olyan

nyugodt egykedvűséggel, amivel soha, semmikor nem néz senki már sehova, ezt valamikor a napokban mondtad, ezt az utóbbi mondatot, és a mai napig nem magyaráztad meg, mit is értesz ezalatt, de úgy tűnik, szavaid magyarázatát nem is kívánod megadni többé, maradjon minden csak olyan, amilyen, kissé zűrös, zavaros szövegtöredék, szóval, tény, hogy a „harmadik nap én magam vagyok” -blaszfémiát is magabiztosan és öntudattal teszed hozzá mindahhoz, amit eddig is mondtál, nem törődve --- mivel is?,

de nem is a törődés hiányzik, válaszolom, csak a beszélgetés, a hang, ami megnyugtat némileg, teszem hozzá nem-létező szócsatáinkhoz, abban reménykedve, hogy megnyugszol végre, hogy magadhoz térsz némileg, és belátod, ami beláthatatlan --- hűvös szél támad, lehetne vihar előjele, visszalépni, bele egy régen volt folyóba nem sikerül, csak előre lehet menekülni, utólag nincsen mód arra, hogy bizonyítsam, ártatlan vagyok az általad felhozott vádpontokban, legfeljebb azt bizonyíthatom, hogy még ma is érdemes vagyok a barátságodra, igen, legfeljebb ennyit mondhatok, és reménykedhetem abban, hogy elfogadod ezt a barátságot, igen, mondom már hangosan, a remény, hogy a harmadik napon még élek, itt van, velünk.

Az idő

Soha, soha, soha, mondd, nem is mondd, de kiabálsz az arcomba, hogy soha, soha, soha nem adod fel, és csinálni fogod, és eredményt érsz el, és sikeres leszel, mert te a győztesek fajtájához tartozol, soha, soha, soha, ismételve monomániásan, és látom, hogy szinte eltorzul az arcod, annyira akarod azt a..., nem is tudom, mit, annyira szeretnéd, építed a jövődet, a kapcsolataidat, nem tudni, hogy minek és miért, összeszorított szájjal, beszűkült szemekkel, mereven bámulsz magad elé, építed a nemistudommitésminék, küzdesz egyfolytában, mert azt tanultad, hogy küzdeni kell, Istennek így kedves, mondtad egyszer, Isten ezt kéri tőlem is, így fogad el, hisz' múlik az idő, mondd,

*igen, mondom
én, éppen az idő a legveszélyesebb, suttogom,*

*csupa közhely, mit is várnék az ilyen szomorú
közhelyektől, írd át a szövegeidet!, mondom, ha van
benned tökösség, akkor írd át a szövegeidet, súgom
bele az arcába, ő csak elképedve néz rám, nem is sejtí,
vagy úgy tesz, mint aki nem is sejtí, hogy hozzá
beszélék, nem válaszol, már megint nem válaszolsz,
mondom erre neki, egyre nehezkesebben értünk szót,
egyre nehezkesebb a kommunikációnk, mondom,
de nem reagál, mint az apám, aki szintén nem reagált,
amikor megérintettem az arcát, a bőre hűvös és
nedves volt, kissé verejtékezett, az idő elmúlik,
mondom, hiába hiszed, hogy végtelen az időd ---*